

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **LASSELSBERGER, s.r.o.**, IČ: 252 38 078, se sídlem Plzeň – Jižní Předměstí, Adolova 2549/1, zastoupený JUDr. Miroslavem Kupkou, patentovým zástupcem, se sídlem Rakovník, Levého 1532, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-443018/E28207/2009/ÚPV ze dne 7. července 2010, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. prosince 2013, č. j. 8 A 204/2010 - 37,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. prosince 2013, č. j. 8 A 204/2010 - 37 **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, který je významným výrobcem keramických obkladových materiálů, podal dne 26. května 2006 návrh na částečný výmaz slovní ochranné známky č. 200236 ve znění „TAURUS“ a kombinované ochranné známky č. 211641, sestávající ze slova „TAURUS“ doplněného siluetou evokující rohy skotu, z rejstříku ochranných známek. Vlastníkem uvedené ochranné známky je Taurus, družstvo, se sídlem v Protivanově (dále též „družstvo Taurus“), které se zaměřuje primárně na zemědělskou výrobu. Svůj návrh odůvodnil žalobce tím, že družstvo Taurus ochrannou známku neužívá pro všechny výrobky a služby, pro něž ji má zapsány, a to zejména pro výrobky a služby zařazené ve třídě 19 mezinárodního třídění výrobků a služeb, tj. pro stavební materiály nekovové. V řízení však družstvo Taurus doložilo, že v posledních pěti letech užilo zapsané ochranné známky též pro nabídku a dodání stavebního kamene a kamenných dlažeb, proto Úřad průmyslového vlastnictví přistoupil pouze k částečnému výmazu ochranné známky, přičemž ve třídě 19 ji nejprve ponechal zapsanu pro výrobky přírodní kámen, umělý kámen, dlaždice a tašky. Na základě rozkladu podaného

žalobcem upřesnil předseda Úřadu průmyslového vlastnictví výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že předmětná ochranná známka se ponechává v platnosti pro následující výrobky zařazené ve třídě 19: „*stavební materiály nekovové z přírodního nebo umělého kamene, např. tašky a dlaždice z přírodního nebo umělého kamene, přírodní kámen, umělý kámen*“. Stalo se tak rozhodnutími předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. září 2008, sp. zn. O-101074 a sp. zn. O-110610 (dále též „rozhodnutí o výmazu“).

[2] Již v průběhu výše popsaných řízení, konkrétně dne 20. listopadu 2006, podal žalobce přihlášku vlastní ochranné známky spočívající ve slovním označení „TAURUS“, a to pro následující výrobky zařazené ve třídě 19 mezinárodního třídění výrobků a služeb: „*stavební materiály nekovové (s výjimkou přírodního a umělého kamene, střešních izolačních desek a desek voděvzdorných a zvukotěsných pro stavební průmysl a sila), zejména neglazované slinuté obkladové materiály*“. S návrhem však neuspěl. Námitky proti přihlášce ochranné známky zveřejněné dne 14. ledna 2009 podalo družstvo Taurus pro možnost záměny s jeho vlastními registrovanými ochrannými známkami a Úřad průmyslového vlastnictví na jejich základě přihlášku zamítl. Toto jeho rozhodnutí pak potvrdil předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodnutím označeným v návěti, jímž zamítl žalobcův rozklad. Obě správní rozhodnutí shodně dospívají k závěru, že mezi přihlášenou a namítanou ochrannou známkou může dojít k záměně, neboť srovnávaná označení jsou shodná a skupiny výrobků jsou podobné.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, které Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) vyhověl rozsudkem označeným v návěti. Městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť shledal, že je nepřezkoumatelné. Hodnocení podobnosti obou skupin výrobků označil městský soud za povrchní a obecné. Poukázal v této souvislosti jednak na judikaturu Soudního dvora Evropské Unie kotázce, kdo se rozumí „průměrným spotřebitelem“, a dále upozornil na rozsudek Soudního dvora ze dne 29. září 1998 ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha, v němž Soudní dvůr uvedl některá kritéria, k nimž je třeba přihlížet při hodnocení podobnosti výrobků či služeb, jako je např. jejich povaha, zamýšlený účel, způsob využití a okolnost, zda si navzájem konkurují nebo se doplňují. Dále městský soud žalovanému vytkl, že se nevypořádal s poukazem žalobce na rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 14. července 2005 ve věci T-126/03 Reckitt Benckiser, v němž se tento soud zabýval požadavkem na skutečné užívání starší ochranné známky.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[4] Proti výše uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) dne 20. prosince 2013 kasační stížnost, v níž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil, a to pro nepřezkoumatelnost. Městskému soudu vytýká žalovaný nejprve vadný procesní postup, neboť soud v rozsudku argumentuje mj. obsahem internetových stránek družstva Taurus a internetových stránek nabízejících výrobky žalobce, přičemž podle žalovaného tak městský soud provedl dokazování mimo jednání. Dále stěžovatel poukazuje na to, že městský soud jeho rozhodnutí výslovně přezkoumal v plné jurisdikci, neboť posouzení změnitelnosti ochranných známek může být podle názoru soudu jen těžko věcí správního uvážení, přičemž právě tato otázka je (resp. ještě v době podání kasační stížnosti byla) předmětem řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 37/2011.

[5] Z hlediska obsahu považuje stěžovatel rozsudek městského soudu za nesrozumitelný v tom směru, že nevytýká stěžovateli konkrétně, v čem je jeho rozhodnutí v rozporu s judikaturou Soudního dvora Evropských společenství citovanou v rozsudku. Stěžovatel se ohradil, že v rozhodnutí použil kompenzační princip v souladu s rozsudkem Soudního dvora

pokračování

ze dne 29. září 1998 ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha, přičemž značný stupeň podobnosti posuzovaných označení by vyvážil i nižší míru podobnosti mezi výrobky a službami, než jaká byla v daném případě shledána. Stěžovatel vzal podle svého názoru v úvahu též hledisko průměrného spotřebitele v souladu s rozsudkem Soudního dvora ze dne 16. července 1998 ve věci C-210/96 Gut Springenheide and Tusky, jak vyplývá ze str. 8 jeho rozhodnutí. Konečně žalovaný upozorňuje, že není zřejmé, co hodlal soud dokazovat obsahem internetových stránek, když rozhodný pro posouzení podobnosti přihlašované a namítané ochranné známky je rejstříkový stav, tedy to, pro jaké skupiny výrobků je namítaná známka evidována, nikoliv pro jaké se skutečně používá (v této souvislosti poukázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. prosince 2011, č. j. 1 As 140/2011 - 66). Z toho důvodu je podle stěžovatele nepřipadná argumentace krajského soudu rozsudkem Soudu prvního stupně ze dne 14. července 2005 ve věci T-126/03 Reckitt Benckiser, jelikož český zákon o ochranných známkách v rámci námitkového řízení nepožaduje prokázání skutečného užívání namítané ochranné známky, na rozdíl od nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (nyní nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009). Stěžovatel je také přesvědčen, že ve vztahu k dřívějšímu rozhodnutí o (částečném) výmazu namítané ochranné známky v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil, že principy řízení o přihlášení ochranné známky jsou odlišné od principů řízení o zrušení ochranné známky.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil v tom smyslu, že je přesvědčen o její nedůvodnosti a navrhl její zamítnutí. Poukázal na to, že Úřad průmyslového vlastnictví vyhověl jeho návrhu na výmaz kombinované ochranné známky družstva Taurus pro výrobky zařazené do třídy 19 mezinárodního třídění výrobků a služeb, a to s odůvodněním, že skupina výrobků, pro něž byla ochranná známka ponechána, nejsou shodné ani podobné výrobkům, pro něž byla vymazána. Navíc žalobce je přesvědčen, že i on sám v průběhu přihlašovacího řízení prokázal, že neglazované slinuté obkladové materiály jsou zásadně odlišným stavebním materiálem od výrobků z přírodního či umělého kamene včetně skutečnosti, že nejsou prodávány na stejných prodejních místech. Podle žalovaného k záměně obou označení nemůže reálně dojít, jelikož namítanou ochrannou známkou je v podstatě chráněn jako výrobek pouze stavební kámen a průměrný spotřebitel nemůže mít důvod se domnívat, že neglazované slinuté obkladové materiály označené slovní známkou „TAURUS“ jsou či mohou být produktem zemědělského družstva Taurus.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[8] Městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost, jelikož se podle jeho názoru žalovaný nevyřadil uspokojivě se všemi námitkami obsaženými v rozkladu žalobce. Městskému soudu lze dát za pravdu potud, že opomenutí odvolacích námitek nebo jejich nedostatečné vypořádání vskutku způsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, zpravidla spočívající v nedostatku důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. července 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, všechny citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Platí přitom, že napadené rozhodnutí musí obstát samo o sobě – nepřezkoumatelnost nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Městský soud však sám zatížil svůj rozsudek vadami a nadto otázku přezkoumatelnosti stěžovatelova rozhodnutí posoudil nesprávně.

[9] Stěžovatelem namítané vady vykazuje již samotný procesní postup městského soudu, tyto vady samy o sobě by však ke zrušení napadeného rozsudku vést nemusely. Městský soud totiž vskutku prováděl dokazování obsahem internetových stránek, aniž by ve věci nařídil jednání a aniž by bylo z odůvodnění jeho rozsudku zřejmé, k objasnění jakých skutkových otázek mělo provedené dokazování směřovat. Důvody, pro které soud zrušil stěžovatelovo rozkladové rozhodnutí, však nespočívají v odlišně zjištěném skutkovém stavu, nýbrž v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pro její hodnocení ovšem nemohly mít výsledky (vadně provedeného) dokazování před soudem žádný význam.

[10] Stejně tak vytýká stěžovatel oprávněně krajskému soudu, že nevyčkal s rozsudkem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který se zabýval otázkou, zda se při hodnocení shody přihlašovaného a namítaného označení uplatní správní uvážení či nikoliv. Tato vadu by však bylo možno mít za zhojenou tím, že městský soud výslovně uvedl, že rozhodnutí stěžovatele přezkoumal v plné jurisdikci, což je ve shodě s (později vydaným) usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. dubna 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, kde rozšířený senát dospěl k následujícímu závěru: *„Posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, či dotčenosti na právech příbližskou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.“*

[11] Závažnější však je, že stěžovatelovy námitky se jeví jako oprávněné i pokud jde o obsah napadeného rozsudku. Rozhodnutí o rozkladu totiž nelze v celkovém kontextu hodnotit jako nepřezkoumatelné. Stěžovatel v prvé řadě na str. 8 svého rozhodnutí dostatečně a v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské Unie (v rozhodnutí výslovně odkazuje na městským soudem citovaný rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 1998 ve věci C-210/96 Gut Springenheide and Tusky) vysvětlil, koho považuje v dané věci za průměrného spotřebitele. Stěžovatel zde uvedl: *„V rámci porovnávaných označení se bude jednat o stejný okruh spotřebitelů, neboť to v obou případech budou nejspíše velké či menší subjekty zabývající se stavebnictvím jako předmětem své činnosti, které nabízejí své služby v rámci stavební činnosti třetím osobám, ale nelze vyloučit, že jím může být i běžná veřejnost bez větších odborných znalostí či zkušeností v oboru, tedy např. osoba, jež si za pomoci dalších osob staví dům apod.“* Takové vymezení průměrného spotřebitele má Nejvyšší správní soud za dostatečně konkrétní, samozřejmě za podmínky, že z něj následně stěžovatel vyvodí též odpovídající závěry ve vztahu k podobnosti porovnávaných skupin výrobků.

[12] V návaznosti na to Nejvyšší správní soud posuzoval, zda stěžovatel přezkoumatelným způsobem zhodnotil ve svém rozhodnutí otázku podobnosti skupiny výrobků, pro něž byla zapsána namítaná ochranná známka, se skupinou výrobků, pro něž žalobce přihlásil své slovní označení „TAURUS“. Nejvyšší správní soud tak učinil s přihlédnutím k historii celého případu. Z okolností je zjevné, že žalobce učinil v roce 2006 návrh na výmaz ochranných známek družstva Taurus ve snaze „otevřít si prostor“ pro přihlášení vlastní slovní ochranné známky ve znění „TAURUS“ pro jím vyráběné výrobky. V řízení o výmazu usiloval svými podáními (včetně podaného rozkladu) o to, aby skupina výrobků, pro něž zůstanou napadené ochranné známky zapsány, byla co nejužší. Jestliže ovšem žalobce nepodal proti rozhodnutí o výmazu správní žalobu, pak akceptoval výsledek řízení, podle něhož zůstala ochranná známka družstva Taurus zapsána pro některé (byť poměrně úzce konkretizované) výrobky zařazené ve třídě 19 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Žalobci přitom muselo být zřejmé, že tento výsledný stav s sebou nutně nese riziko, že totožné slovní označení, které mezitím žalobce přihlásil pro jiné výrobky zařazené do téže třídy, bude prohlášeno za zaměnitelné s ochrannou známkou družstva Taurus. Zařazení výrobků do jednotlivých tříd má sice pouze administrativní charakter, děje se však pochopitelně na základě určitých shodných rysů jednotlivých skupin výrobků.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud má za to, že vzhledem k popsáním okolnostem případu měl stěžovatel věnovat v odůvodnění svého rozhodnutí zvýšenou pozornost právě otázce podobnosti obou skupin výrobků. Z tohoto pohledu musí Nejvyšší správní soud, více méně ve shodě s městským soudem, konstatovat, že porovnání provedené v rozhodnutí stěžovatele o zamítnutí žalobcovy přihlášky ochranné známky je velmi kusé a obecné. Argumenty stěžovatele lze shrnout tak, že v obou porovnávaných případech se jedná o výrobky zapsané ve stejné třídě mezinárodního třídění výrobků a služeb (tj. stavební materiály nekovové). Jde o výrobky se stejným účelem, neboť jsou určeny ke stavební činnosti, jejich způsob užití je obdobný, neboť se jedná o stavební materiály nekovové, a uspokojují z hlediska průměrného spotřebitele stejné potřeby, jimiž je stavění budov pro jiné osoby. Porovnávané výrobky jsou poskytovány či nabízeny na stejných místech, ať už jimi jsou přímo např. velkoobchody se stavebním materiálem pro stavební společnosti, nebo internetové stránky těchto velkoobchodů, či dále maloobchody nebo jejich webové stránky.

[14] Nejvyšší správní soud má za to, že uvedená argumentace je sama o sobě natolik nekonkrétní (čili, slovy městského soudu, povrchní), že by umožnila vyhodnotit jako podobné kterékoliv dvě skupiny výrobků zařazené do třídy 19 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Zároveň však Nejvyšší správní soud nemůže pominout, že řadu konkrétnějších argumentů vysvětlujících podobnost skupin výrobků, pro něž by měla být obě označení registrována, lze nalézt v prvostupňovém rozhodnutí. Ve správním řízení přitom tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Zpravidla tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). Nelze však vyloučit ani opačný postup, kdy mezery v odůvodnění odvolacího, resp. rozkladového orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, zaplní argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí. Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (srov. § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání či rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, působit samo o sobě mozaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech, vybudovaných orgánem prvního stupně a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinelé přehmaty.

[15] Příliš obecnou argumentaci žalovaného v dané otázce tak kompenzuje odůvodnění rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. srpna 2009, č. j. O-443018/19680/ÚPV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Zejména to platí pro hodnocení způsobu užití porovnávaných výrobků, kde ze samotného rozkladového rozhodnutí skutečně nevyplývá, zda v rámci stavebních činností plní obě skupiny výrobků totožnou či naopak odlišnou roli (zda jde např. o materiály pro budování stavebních konstrukcí, o výrobky určené pro pohledové krytí vodorovných či svislých ploch, o výrobky pro rozvod vody a energií ve stavbě apod.). V prvostupňovém rozhodnutí se k tomu však na str. 7 výslovně uvádí, že *„se jedná o výrobky pro použití při stavbách, které neobsahují kov a jsou určeny především k obkládání povrchů a stěn, ať už v exteriérech nebo interiérech, tedy ke zcela shodnému účelu a použití“* (zvýraznění doplněno). Obdobně lze konstatovat, že z hlediska uspokojování potřeb průměrného spotřebitele se stěžovatel nezabýval konkrétně otázkou, zda jím vymezený průměrný spotřebitel rozpoznává výrobky pouze podle jejich účelu a vzhledu, nebo zda přikládá stejný význam i jejich odlišnému materiálovému složení, kterým se právě v daném případě porovnávané skupiny výrobků liší. Také této problematice se dotýká prvostupňové rozhodnutí, v němž se na str. 7 uvádí: *„Spotřebitel by se také mohl domnívat, že namítající rozšířil svůj výrobní program a do výrobní řady pod označením*

,TAURUS‘ zahrnul další obdobné výrobky s odlišným materiálovým složením“ (zvýraznění doplněno). Dále nutno připustit, že stěžovatel v rozhodnutí neupřesnil, o co opírá svůj předpoklad, že porovnávané výrobky jsou poskytovány či nabízeny na stejných místech. Tento předpoklad však nebyl pro jeho argumentaci klíčový, neboť na str. 10 svého rozhodnutí stěžovatel dochází k následujícímu závěru: „V případě, že by spotřebitel možnost přímého srovnání výrobků přihlašovatele a namítajícího na trhu neměl, což je v praxi případ běžnější, je ještě pravděpodobnější možnost, že by si výrobek produkováný přihlašovatelem vzhledem ke shodnému, resp. podobnému, označení spojil s namítajícím, který má zapsány dvě namítané ochranné známky tohoto znění, ve slovní i kombinované podobě.“

[16] V kombinaci s prvostupňovým rozhodnutím tak Nejvyšší správní soud hodnotí rozhodnutí stěžovatele – na rozdíl od městského soudu – jako přezkoumatelné, a to i pokud jde o otázku podobnosti obou skupin porovnávaných výrobků (byť zde je nutno číst rozhodnutí obou stupňů jako jeden celek). Uvedený závěr je dále podpořen faktem, že stěžovatel svůj závěr opřel též o aplikaci kompenzačního principu. V rozkladovém rozhodnutí přitom srozumitelně vysvětlil jeho podstatu (přičemž opět výslovně odkázal i na městským soudem citovaný rozsudek Soudního dvora ze dne 29. září 1998 ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha). Následně jej konkrétně aplikoval na projednávaný případ, přičemž uvedl: „V daném případě byla u první namítané ochranné známky konstatována její shodnost s přihlašovaným označením a u druhé namítané ochranné známky podobnost s přihlašovaným označením, a ke konstatování nebezpečí záměny mezi nimi by tedy postačovala i nižší míra podobnosti mezi výrobky a službami, než běžná míra podobnosti, která byla v tomto případě shledána“ (zvýraznění doplněno).

[17] Konečně pokud jde o výtku městského soudu, že stěžovatel se nevypořádal s poukazem žalobce na rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 14. července 2005 ve věci T-126/03 Reckitt Benckiser, v němž se soud zabýval požadavkem na skutečné užívání starší ochranné známky, ani tu neshledává Nejvyšší správní soud případnou. Žalobce ve svém rozkladu nevytýkal stěžovateli, že by citovaný rozsudek opomněl aplikovat – naopak uvádí, že předseda Úřadu průmyslového vlastnictví v rozhodnutích o výmazu ochranných známek družstva Taurus ze zásad vymezených v tomto rozsudku „bezpochyby vycházel“. V návaznosti na to pak dovozuje, že předseda Úřadu průmyslového vlastnictví měl na jednu přijatých závěrech setrvat i v dalších řízeních v téže věci, konkrétně v řízení o přihlášce žalobcovy slovní ochranné známky. Na to pak stěžovatel vcelku srozumitelně reaguje na str. 12 - 14 svého rozhodnutí, kde vysvětluje, že v řízení o výmazu zapsané ochranné známky se řeší odlišné otázky než v řízení o přihlášce nové ochranné známky. Konkrétně v případě, kdy vlastník zapsané ochranné známky navržené k výmazu doloží její skutečné užívání jen pro některé výrobky v rámci určité oblasti, je třeba zhodnotit, zda musí ochranná známka zůstat zapsaná pro celou dosavadní oblast výrobků, neboť tato oblast je relativně homogenní, nebo zda lze v jejím rámci vymezit samostatné podoblasti, takže lze ochranu zúžit na jednu či více takovýchto samostatných odlišitelných podoblastí (jako tomu bylo v tomto případě). Jedná se tedy o otázku administrativního zatřídění výrobků do oblastí a podoblastí. Fakt, že uvnitř určité třídy lze vymezit samostatné podoblasti, však neznamená, že mezi výrobky zařazenými do těchto různých podoblastí nemůže být následně shledána podobnost (ostatně stále jde o výrobky zařazené do téže třídy podle mezinárodního třídění výrobků a služeb). To platí podle stěžovatele tím spíše, pokud porovnávané označení jsou velmi podobná nebo dokonce shodná, neboť v takovém případě postačuje v souladu s kompenzačním principem i menší vzájemná podobnost výrobků, pro něž má být označení přihlášeno jako ochranná známka.

[18] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení městského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako důvodnou a jeho rozsudek zrušil. Městský soud, vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, že žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele je přezkoumatelné, posoudí věc meritorně.

pokračování

IV. Náklady řízení

[19] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu